Zaterdag 22 Januari 1944 — DAGBLAD — 61ste Jaargang, No. 4112

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt dagelijks (behalve 's Zondags)
Abonnementsprijs voor het Staatsdeel
ƒ 2.00 per maand [Aruba ƒ 2.50] bij vooruitbetaling
Afzonderlijke nummers ƒ 0.10

Hoofdredacteur: Dr. JOH. HARTOG
Spreekuur van de Redactie 16—18 uur
Redactie Tel. 1858.
Uitgeefster: Paulus-drukkerij, tel. 1550.
Bureaux: Conscientiesteeg 27—29.
Adres: Postbus 80, Willemstad

Kantoor voor Redactie en Administratie Gebiedsdeel Aruba:
E. CROES, Postbus 14, Nassaustraat, Oranjestad Telef. 3-
Kantoor voor Administratie Gebiedsdeel Bonaire:
M. L. BOOI, Bredestraat, Kralendijk.

Wilson gaat Rome veroveren:

Geallieerde troepen zijn geland tussen Nettuno en de monding van de Tiber.

2000 Ton bommen viel op Maagdenburg.

NIEUWE LANDINGEN OP DE ITALIAANSE WESTKUST.

Hedenmorgen vroeg zijn Geallieerde troepen van het 5e leger aan land gestormd op de Westkust van Italië langs een strandfront dat zich verschillende kilometers uitstrekt. Britse Commando's en Noordamerikaanse Rangers vormen de speerpunt van deze nieuwe aanval. De verrichtingen staan onder leiding van Generaal Harold Alexander, Bevelhebber van de Geallieerde strijdkrachten in Italië en vroeger van de 15e legercorp. De landingen vonden plaats ver achter de Duitse linies in Italië, doch de Geallieerden noemden de juiste plaats niet waar zij worden uitgevoerd. Tegelijk hebben de Britse, Noordamerikaanse en Franse troepen een krachtige aanval geopend tegen de Duitsers in de vallei van de Liri voor Cassino en op de weg naar Rome. Dit werd door een speciaal communiqué bekend gemaakt. Also is de stellingenoorlog van tweemaanden aan het Italiaanse front gebroken. Geallieerde vloot- en luchtstrijdkrachten steunen de grondstrijdkrachten.

Reeds eerder hadden Geallieerde bommenwerpers de Duitse verbindingswegen, welke uit Noord-Italië naar Rome leiden, doorgesneden, zodat de Duitsers moeilijk versterkingen kunnen zenden voor hun troepen, die thans zowel van de flank als van voren bedreigd worden. De nieuwe landingen worden juist uitgevoerd op het ogenblik, dat de Duitsers in alle haast de laatste hand leggen aan een machtige nieuwe „Adolf Hitler linie" op 105 kilometer ten Zuiden van Rome, volgens mededelingen van gevangenen.

Hierdoor werd te kennen gegeven, dat zij weinig hoop hebben de huidige Gustav-linie nog lang te kunnen houden tegen de Geallieerde aanval. Reeds vóór de nieuwe invasie van Italië — de eerste sedert de landingen te Salerno — werden de verdedigingswerken van de Gustav-linie stukgeslagen. De Britten, die van Minturno oprukken, vorderden steeds 3 kilometer ten Noord-Westen van de Garigliano en de Franse strijdkrachten, die de rivier de Rapido overstaken op 6½ kilometer ten Noord-Oosten van Cassino, bedreigen de flank van de Duitse troepen, welke die zwaar versterkte stad verdedigen. (Geallieerd Hoofdkwartier in Algiers, (AP) 22.1).

Officieel wordt in het Geallieerde Hoofdkwartier te Algiers bekend gemaakt, dat de eerste landingen zijn geslaagd en dat de toestand zich gunstig ontwikkelt (Algiers, (AP) 22.1).

Het Duitse Internationale Informatiebureau deelde mede, dat de Geallieerden nieuwe landingen uitgevoerd hebben aan het Italiaanse front tussen Nettuno en de monding van de Tiber ten Zuiden van Rome. Het nieuwsbureau zeide, dat de haven van Nettuno door de Geallieerden bezet is (Londen, (AP) 22.1).

MEER DAN 2300 TON.

Het Britse Ministerie van Luchtvaart maakte bekend, dat meer dan 2300 ton aan bommen in de nacht van Donderdag op Berlijn werd geworpen. Dit was dus de hevigste uit de reeks van 11 grote aanvallen, die gedurende de laatste twee maanden op Berlijn werden gedaan. De aanval op Berlijn werd Vrijdag overdag gevolgd door een hevige aanval op het gebied van Pas de Calais, waarbij mogelijk 2000 ton aan bommen geworpen werd. Hierdoor zou een totaal van meer dan 4300 ton op vijandelijke doelen geworpen zijn binnen minder dan 24 uren.

De omvang van de strijdmacht, welke Berlijn aanviel, was waarschijnlijk de grootste tot nu toe en bedroeg ongeveer 800 viermotorige bommenwerpers. De aanval duurde 30 minuten, zodat ongeveer 77 ton per minuut geworpen werd of 10 ton minder dan het record, dat gevestigd werd bij de aanval van 11 Januari op Brunswijk. Het vorige record-tonnage, dat op Berlijn geworpen werd, bedroeg 2300 ton; dat was op 22 November 1943 (Londen, (AP) 21.1).

MEDINA LEGT KRANSEN.

In naam van het Venezolaanse volk heeft President Medina eer betuigd aan twee Noordamerikaanse nationale monumenten. Bij het monument te Vermont legde hij een krans op de tombe van George Washington. Op de nationale begraafplaats te Arlington bracht hij een gelijke hulde bij het monument van den onbekenden soldaat van Wereldoorlog I (Washington, (AP) 21.1).

RUSLAND HEEFT HET VOORSTEL NOG NIET AANVAARD.

Cordell Hull deelde mede, dat de Russische regering het voorstel der Verenigde Staten om op te treden als bemiddelaar teneinde het herstel der diplomatieke betrekkingen tussen Polen en Rusland tot stand te brengen, nog niet aanvaard heeft. Hull zeide dit in antwoord op een vraag, die gesteld werd op een persconferentie, of Rusland is ingegaan op het aanbod. Hij zeide nog over deze quaestie in nauw contact te blijven met den Ambassadeur Averel Harriman (Washington, (AP) 21.1).

WEL VREDESVOORSTELLEN GEDAAN.

John Hightower seint uit Washington:

Diplomatieke kringen zijn ervan overtuigd, dat de Duitsers bij verschillende gelegenheden vredesvoorstellen hebben gedaan aan de Britten en dat er in de toekomst zeker meer zullen worden gedaan. Doch de Britse regering is in volledige overeenstemming met de Verenigde Staten, Rusland en de andere Verenigde Landen en zal geen van deze voorstellen ernstig nemen alvorens de Duitsers bereid zijn tot de onvoorwaardelijke overgave.

Van officiële zijde ingegeven of niet hebben de Duitsers hun eerste vredesvoorstel gedaan in Mei 1941 toen Rudolf Hess naar de Britse eilanden vloog. De Britten stelden geen belang in onderhandelingen met hem. Sindsdien zijn haast voortdurend „vredesgeruchten" rondgestrooid, vooral door de hoofdsteden van onzijdige landen. Het is altijd de vraag met welk gezag de voorstellen worden gedaan (Washington, (AP) 21.1).

CHAOS IN HET OOSTEN VAN POLEN.

Het Poolse Telegraafagentschap deelde mede, dat volgens bericht van ondergrondse bronnen er een steeds grotere chaos ontstaat in het Oostelijk deel van het oude Polen als gevolg van de Duitse terugtocht. Men zeide, dat de Oekraïners, die ontruimd werden uit de gebieden van Berditsjev en Vinnitsa, te voet worden voortgedreven door de nazies. Zij vullen de wegen en duizenden komen om van honger, koude en uitputting. De nazies nemen alle beschikbare voorraden graan in beslag en zenden die naar Duitsland. Fabrieken worden gesloten en de machinerieën worden weggevoerd (New York, (AP) 21.1).

DE DUITSE OORLOGSPRODUCTIE ERNSTIG VERMINDERD.

John Culborn seint uit Stockholm:

Duitse propagandisten gaven toe, dat de oorlogsproductie van het Reich ernstig geslonken is tot het punt waar de strijd aan het Oostfront en de duikbootoorlog er onder lijden, hoewel — naar men zeide — deze tegenslagen slechts tijdelijk zijn. Volgens het Scandinavische Telegraafbureau heeft Admiraal Karl Doenitz, Opperbevelhebber van de Duitse vloot, op een bijeenkomst van vertegenwoordigers der Marine en Koopvaardij te Stettin verklaard, dat „voor het ogenblik" de Geallieerde duikboten en duikbootwapenen „beter zijn dan de onze". Hij vervolgde: „Doch onze vijanden zullen spoedig ondervinden, dat de onze beter zullen zijn dan die van hen."

„De kracht van de Duitse duikboot is niet gebroken in 1943", zo beweerde hij. „Zij is groter dan ooit".

Generaal Kurt Dittmar, de Duitse militaire commentator, deelde aan verslaggevers in Berlijn mede, dat de strategie van Duitslands aanvalsoorlog tegen Rusland ten doel heeft tijd te winnen, zodat de oorlogsnijverheid de zeer benodigde wapenen kan produceren. Zijn verklaring was een poging om aan te tonen, dat het Duitse Hoofdcommando nog de beheersing heeft over de toestand en dat Duitslands reserves van arbeidskrachten betrekkelijk groter zijn dan die van Rusland. Doch dit was de eerste zijdelingse erkenning van een leidende propagandaman, dat Duitsland blijkbaar niet meer genoeg reserves aan oorlogsmaterialen heeft en dat de Geallieerde bombardementen de productie zodanig hebben doen afnemen, dat zij niet meer aan de huidige eisen kan tegemoet komen. Zijn commentaar kwam op het ogenblik, dat een Duits ondergronds radiostation mededeelde, dat de oorlogsproductie spaak gelopen is tengevolge van de vernieling der fabrieken, van leveranciers van onderdelen en ook vanwege de influenza-epidemie (Stockholm, (AP) 21.1).

RUSSISCHE AANVAL OP NARVA.

Het nieuwsblad „Svenska Morgenbladet" deelde mede, dat Russische bommenwerpers een vernietigende aanval hebben gedaan op Narva, belangrijk verdedigingspunt voor de Duitsers aan de Golf van Finland ten Zuid-Westen van Leningrad. Ook is de spoorlijn, welke voorraden aanvoert voor de Duitse troepen in de Leningrad-sector, ernstig beschadigd (Stockholm, (AP) 21.1).

VERDRAG TUSSEN AUSTRALIË EN NIEUW ZEELAND.

De radio van Melbourne deelde mede, dat Australië en Nieuw Zeeland te Canberra een overeenkomst getekend hebben. De bepalingen ervan werden niet bekend gemaakt, doch de Australische Premier John Curtin zeide, dat de twee mogendheden „tot overeenstemming kwamen over een gemeenschappelijke buitenlandse politiek met het doel de vrede te bevorderen, alsook de welvaart en een goed bestuur in het gebied van de Stille Oceaan" (New York, (AP) 21.1).

NACHTELIJKE VERRICHTINGEN VAN DE RAF.

Als volgt luidt een communiqué van het Britse Ministerie van Luchtvaart:

„In de afgelopen nacht hebben vliegtuigen van het Bommenwerpers commando een zeer hevige aanval gedaan op Maagdenburg, een der meest belangrijke industrie-steden van Midden-Duitsland. Meer dan 2000 ton aan brisant- en brandbommen werd geworpen. Er werden grote branden achtergelaten. Lancasters en Mosquito's deden een lichte aanval op Berlijn.

Andere vliegtuigen bombardeerden doelen in Noord-Frankrijk en legden mijnen in vijandelijke wateren. Gevechtsvliegtuigen voerden aanvallen uit zonder verlies en vernielden een vijandelijk vliegtuig. 55 Onzer bommenwerpers worden vermist" (Londen, (AP) 22.1).

ARGENTIJNSE CONSUL DOOR BRITTEN GEARRESTEERD.

Een gezaghebbende bron maakte bekend, dat Osmar Helmuth, Consul van Argentinië op weg naar Europa, te Trinidad gearresteerd werd en erkend heeft een nazie-agent te zijn. (Londen, (AP) 22.1).

Het Argentijnse Departement van Buitenlandse Zaken maakte bekend, dat de Britten een Argentijnse Consul hebben aangehouden te Trinidad op beschuldiging dat hij een „vijandelijke agent" is. Het Departement zeide, dat een onderzoek is ingesteld om vast te stellen of in Argentinië een spionnenorganisatie aan het werk is.

Het nieuws van vandaag.

De woorden, welke Generaal Sir Henry Maitland Wilson uitsprak bij het aanvaarden van het bevel in het Middellandse Zeegebied ter vervanging van Eisenhower, zullen nu worden bewaarheid. Want toen verklaarde de Britse Generaal, dat Rome het doel is der Geallieerden in Italië en dat hij de Eeuwige Stad vóór de lente hoopte te nemen. Generaal Sir Harold Alexander, die in Italië bleef toen zijn collega's bijna allen naar Engeland togen voor de grotere onderneming, heeft de leiding van de landingen, die heden door Britse en Noordamerikaanse troepen worden ondernomen ergens ten Zuiden van Rome. De Duitsers verklaarden reeds, dat de landingen plaats vinden tussen Nettuno en de monding van de Tiber. Dat is dus vlak bij Rome; een tram onderhoudt er de verbinding in de trant van de „blauwe tram" welke tussen Den Haag en Voorburg rijdt.

Aan het front van het 5e leger is bovendien een algemene aanval geopend op de Duitse Gustav-linie. Noordamerikaanse en Franse troepen zijn de rivier de Rapido overgestoken en naderen snel de stad Cassino, welke de Via Appia beschermt.

In Rusland vervolgen de Sovjetlegers onder de Generaals Leonid Govorov en Kyril Meretskov de opmars tussen Leningrad en het Ilmenmeer. Het belangrijke spoorwegstation Mga op 48 kilometer ten Zuiden van Leningrad werd gisteren veroverd. Dat werd door Stalin in een dagorder bekend gemaakt. Aan de rest van het front worden nog steeds plaatselijke gevechten geleverd, hoewel het Duitse communiqué beweert, dat grote Russische aanvallen bij Vitebsk worden afgeslagen met ernstige verliezen voor de Russen.

Na Berlijn was Maagdenburg in de afgelopen nacht het doel der Britse bommenwerpers. Er werd 2000 ton aan bommen geworpen. Berlijn zelf werd ook bestookt, doch door een kleinere strijdmacht, bestaande uit Lancasters en Mosquito's. Voorts werden doelen in Noord-Frankrijk bezocht. Het verlies aan vliegtuigen voor de nachtelijke verrichtingen is nog al groot namelijk 55.

Argentinië komt weer naar voren in het nieuws. Het blad „La Razon" van Montevideo — hoofdstad van Uruguay vlak tegenover Buenos Aires — heeft enkele opzienbarende onthullingen gedaan over de Duitse activiteiten in Argentinië. En bij Trinidad hebben de Engelsen een Argentijnse consul op weg naar Spanje gearresteerd op beschuldiging van spionnage.

LENIN.

20 Jaar geleden stierf de stichter der Sovjet-Unie.

Op 21 Januari 1924 — gisteren juist 20 jaren geleden — overleed de stichter van de communistische Sovjetstaat, Lenin. Hij is de stichter geworden van een staat, welks kracht eerst thans blijkt, nu de Sovjet-unie in bondgenootschap met ons Koninkrijk en een groep andere landen als één man optrekt tegen de bedreiging der wereld, tegen het nazisme. Weliswaar, berusten communisme en nazisme ideologisch op dezelfde grondslag van de totale staat, maar de loop der historie heeft thans de Sovjet-unie aan onze zijde gebracht en het is te voorzien, dat wij in samenwerking met het machtige Rusland de nieuwe wereld zullen gaan bouwen. Daarom herdenken wij heden Lenin, daarom wijden wij woorden aan de nagedachtenis van den man, die — welke zijn overtuigingen ook geweest zijn — zijn vaderland heeft paraat gemaakt voor de huidige wereldstrijd.

Lenin heette eigenlijk Wladimir Iljitsj Oeljanov en was van adellijke geboorte. Zijn vader bekleedde een hoge positie in het tsaristische Rusland en was als staatsraad bij het onderwijs werkzaam. Hij werd 22 April 1870 in Simbirsk (aan de Wolga; in 1924 in Oeljanovsk herdoopt) geboren, bezocht het gymnasium in zijn geboortestad en de universiteit van Kazan. Als zovele jonge edellieden van die tijd traden Wladimir zowel als zijn broers toe tot de Socialistische partij en was zijn broer Alexander zelfs betrokken bij een samenrotting tegen tsaar Alexander III. Deze broeder Alexander voerde bij zijn ondergrondse actie het pseudoniem Lenin en woedend als Wladimir was over de terechtstelling van zijn broer, nam hij met het pseudoniem diens inzichten over.

30 Jaar van Studie.

Hij ging Hegel en Marx bestuderen, werd naar Siberië verbannen, kwam later in Genève terecht, vandaar weer naar St. Petersburg, waar hij 30 jaren lang alles bestudeerde wat hem bij zijn latere revolutie te pas zou kunnen komen. Dertig jaren lang werd de communistische revolutie van 1917 voorbereid en zoals men weet, was het Lenins idee deze revolutie over de gehele wereld te doen zegevieren. Na een tweede ballingschap in Siberië (samen met zijn vrouw ditmaal), vestigde Lenin zich in München waar hij het Marxistische tijdschrift „Iskra" (de Vonk) uitgaf. In 1903 trad Lenin in Londen uit de socialistische partij en werd de stichter van de Bolsjewieken, waarvan hij immer de vereerde leider is gebleven. Na een mislukte proefrevolutie in 1905, waarbij Lenin reeds raden of sovjets oprichtte, ging Lenin weer naar Zwitserland, Polen, en toen het tsarenregiem op vallen stond, keerde Lenin via Zweden naar Rusland terug, waar hij het Kerensky-regiem dat na de val van den Tsaar aan het bewind gekomen was omver wierp en in November 1917 zelf aan het bewind kwam.

Moskou wordt weder hoofdstad.

Hij verlegde de hoofdstad naar Moskou, sloot met de Centralen in November 1918 de vrede van Brest-Litovsk, voerde een schrikbewind in teneinde de felle oppositie die aanvankelijk tegen zijn bewind bestond te onderdrukken. Op 21 Januari 1924, dus gisteren juist 20 jaar geleden, overleed hij om terstond door zijn geestelijken zoon Josef Stalin als feitelijke leider van Sovjet-Rusland te worden opgevolgd.

Zonder Lenin kan men zich het bolsjewisme in zijn huidige vorm niet indenken, zegt terecht Dr. Waldemar Gurian. Hoe onwankelbaar zijn autoriteit thans, na zijn dood, ook is, hieruit moet men niet afleiden, dat hij tijdens zijn leven als onbeperkt dictator heeft geregeerd. Hierover schrijft Dr. Gurian de volgende interessante passage:

Lenin was geen onbeperkt dictator.

Maar hoe onwankelbaar zijn autoriteit na zijn dood ook scheen, toch moest men daarom niet geloven, dat hij tijdens zijn leven als onbeperkt dictator geregeerd heeft. Voortdurend had hij te strijden tegen verschillende strominngen van oppositie; dat begon al op de dag van zijn aankomst in Rusland; dat bleek uit zijn strijd om de opportuniteit van de opstand van October 1917. Toen volgden de heftige discussies over de vrede van Brest-Litovsk waarin hij niet dadelijk het overwicht had en daarna kwamen de disputen over de corporaties en de nieuwe economische politiek. „Lenin als opvoeder", zo werd zijn activiteit in de partij reeds gekenschetst. Zijn autoriteit steeg voortdurend omdat de practijk hem bijna altijd gelijk gaf. Saechanof verhaalde hoe de eerst aarzelende Kamenef eindelijk moest toegeven: „Lenin heeft in zijn politiek oordeel altijd gelijk gehad". Radek placht het op zijn triviale manier te zeggen als hij over de onfeilbaarheid van den ouden man sprak.

Lenin werd door de massa begrepen.

Het bizondere van Lenin bestond in de eigenaardige combinatie van een streng theoretisch-doctrinair denken en een handige elastische tactiek en propaganda. Hij verstond het zijn ideeën in een vorm te kleden die door de massa begrepen werd. En dikwijls was hij daarbij zeer terughoudend met de verkondiging van het eigenlijke doel. Toen hij in 1917 naar Rusland terugkeerde en bemerkte dat de tijd nog niet gekomen was om zich openlijk tegen de Constituante en tegen de oorlog te verklaren wist hij zijn massapropaganda handig te wijzigen. Als het nodig bleek wist hij zich te onderwerpen aan de partijdiscipline. In April 1917 liet hij zijn voornemen tot naamsverandering van de partij varen — hij wilde de sociaal-democratische partij in een communistische veranderen — en in 1918 gaf hij toe aan de wens der meerderheid om de onderhandelingen van Brest-Litovsk volgens het voorstel van Trotsky af te breken met de formule: „Noch oorlog, noch vrede" en de

(Vervolg op pagina 4).

52 dagen in een brik.

22 Jan. 1844 om 12 uur kwam Mgr. Niewindt op Curaçao aan.

Eeuwfeest van de aankomst van den groten emancipator van Curaçao.

Mgr. Niewindt schetst hieronder zelf zijn zeereis.

. . . . een ontelbare menigte van menschen van onderscheidene standen en kleur, van beider kunne, die met vervoering, hetzij van de kaaijen en uit de vensters . . . hetzij met ontelbare pontjes . . . verwelkomden . . .

Vanmiddag om 12 uur was het een eeuw geleden, dat de eerste Apostolisch Vicarius van Curaçao, Monseigneur Martinus Joannes Niewindt, op Curaçao terugkwam. Mgr. Niewindt, die al 19 jaren op Curaçao gearbeid had was negen maanden in Nederland geweest, waar hij op 24 Augustus 1842 tot bisschop gewijd werd. De terugkeer van den groten kerkvoogd werd een demonstratie welker naklanken tot heden gehoord worden, want in alle kringen onzer bevolking, zowel bij katholieken, als joden, protestanten en anderen wordt Mgr. Niewindts naam met eerbied genoemd en het schaarse boek van Pater Dahlhaus over Niewindts leven gaat van hand tot hand.

Een gelukkige omstandigheid is, dat Mgr. Niewindt zelf zijn vertrek, zeereis (1 December uit Den Helder, 22 Januari op Curaçao: 52 dagen!) en aankomst heeft beschreven. Wat dus beter dan Niewindt zelf aan het woord te laten in zijn voortreffelijke stijl, velen huidigen scribenten ten voorbeeld. Men ziet, hoe Mgr. Niewindt bezorgd was voor afgelegene posten als Saba, hoe hij Bonaire en Aruba bedacht (100 jaar geleden noemde Mgr. Niewindt Bonaire vóór Aruba), hoe onderwijs en zielzorg zijn aandacht hadden, hoe hij evenals zijn huidige opvolger worstelde met tekort aan priesters enz.

Reeds op 26 October [1843] had de Minister van Koloniën de vrijheid verleend naar Curaçao te vertrekken en machtigt den Gouverneur van Curaçao [nr. 33: Caspert Lodewijk van Uytrecht] om Mgr. Niewindt en zijn gezelschap toe te laten. Op 1 December was het vertrek bepaald.

Van Amsterdam uit schrijft hij een woord van hartelijke dank aan zijn weldoener, den Heer J G. Le Sage ten Broek, te Grave, Redacteur van de „Godsdienstvriend" en beveelt met de meeste klem zijn missie in de belangstelling van het Katholieke Nederland aan. Daarna plaatst hij op 21 November in de Roomse tijdschriften een roerend vaarwel aan het Hollands Episcopaat, aan de priesterschaar, aan vaders en moeders van huisgezinnen, aan de kinderen, aan alle landgenoten; een vaarwel aan bloedverwanten en vrienden; „vaarwel edelmoedige weldoeners onzer toevertrouwde zending en mogen wij elkander op deze aarde, zoals waarschijnlijk is, niet meer ontmoeten, o, dat wij dan zoodanig ons leven inrigten, dat wij elkander eenmaal zullen wederzien daar, waar geen scheiding is, waar de dood geen ingang vindt en waar een euwig leven heerscht!"

Het was eene uitgelezene schare van kloeke geloofsverkondigers, die op 1 December 1843 van Den Helder uitzeilden met het Nederlandsche brikschip, de Phoenix, Kapitein Tisser: Monseigneur Martinus Joannes Niewindt en zijn secretaris de diaken J. C. Schermer; de saeculiere priester J. J. Janssen; de twee Capucijnen: Hermanus Fornar en Joannes Willems; drie studenten in de godgeleerdheid: A. K. van der Meulen, E. A. Reimerink en B. Th. J. Frederiks; twee Eerwaarde Zusters van Roosendaal, Zuster Marie Louise en Zuster Marie Josephine; Mejuffrouw Marie, Anna van den Broek, nicht van den bisschop, om in zijne huishouding eene helpende hand te bieden, en zijn bediende Hendricus Johannes van Son.

Nog vóór zijn vertrek had Mgr. Niewindt vernomen dat in de maand September twee zijner missionarissen waren gestorven en twee andere de laatste sacramenten hadden ontvangen. Zouden nieuwe wederwaardigheden hem wachten? Monseigneur zal het ons zelf getuigen. Hoe tintelend van diep priesterlijk gevoel is de brief, welke hij na aankomst in Curaçao aan zijne bekenden en weldoeners in het vaderland richt!

Niewindts eigen schets van het vertrek.

„Den eersten December v.j. [1843] verliet ik met mijn bijhebbend gezelschap, met een stevige koelte, de haven van het Nieuwe Diep. De uitmuntende en gastvrije pastoor van Den Helder riep ons als het ware door het wapperen der vlag van den kerktoren en het luijen der klok het laatste vaarwel toe; mij dunkt, het was de stem der geheele Nederlandsche bevolking, die het ons toeriep; want de verscheidene provinciën des Koningrijks zagen in ons, ofschoon klein gezelschap, hare kinderen vertrekken. Aandoenlijk, plegtig zijn die oogenblikken, waarop men de laatste strook grond van het vaderland vaarwel zeg en uit het oog verliest, om eenen gevaarvollen reistogt te ondernemen, het geweld des oceaans te trotseren, naar een ver gelegen land te stevenen en om — misschien den geboortegrond nimmer terug te zien; dien grond, waaraan zich zoo vele herinneringen hechten en waar zoo veel dierbaars achter blijft. Dit natuurlijk gevoel was ook niet bij ons allen uitgedoofd; en ik bespeurde tranen in meer dan een oog; althans helaas! bij hem, die scheen het vaderland niet te verlaten, dan op eenen vreemden grond zijn graf te vinden.

Ofschoon het jaargetijde zekerlijk voor eene zeereis niet gunstig was en wij voor winterstormen, gevaarvolle duisternissen enz. alle redenen hadden om te vreezen, zoo bleven wij echter van dit alles verschoond.

Zoo oneindig liefderijk, zoo vaderlijk waakte de Goddelijke Voorzienigheid over ons!

Terwijl in Nederland en elders, gelijk wij daarna vernamen, stormen loeiden, bespeurden wij niets van dat alles en zeilden wij rustig voort. Dank zij hiervoor Hem, die zoowel wanneer hij den winden en der zee kalmte gebiedt, wonderlijk is, als wanneer hij de opgeruimde baren des oceaans als zoovele bergen opeen stapelt, de broze kiel dreigt te verpletten en onder de ranke hulk de afgronden opent. Mirabilis elationes maris, mirabilis in altis Dominus. Maar ook dank den gebeden van zoovele Katholijken in Nederland, die voor onze behoudene aankomst handen en hart ten hemel opheffen; dank zij hun, die, evenals de waardige Pastoor van der Stoot ons zoo opregt beloofde te zullen doen, om aan de voorspraak van Haar aanbevelen, die de Kerk met regt als de veilige zeestar begroet Ave maris Stella!

O, voorzeker niet om ons, niet om onze verdiensten, maar door de smekingen van zoovele regtvaardigen ontsloot zich de hemel; zij wier hulp nooit door hen, die in haar vertrouwen, te vergeefs wordt ingeroepen, deed van den troon des Allerhoogsten eenen dier zalige geesten nederdalen, die weleer een jeugdigen Tobias op zijnen verren en gevaarlijken togt tot leidsman en beschermer diende, ook zoo bewaarde ons Gods engel van alle gevaren; en was onze reis niet zoo spoedig, als wij die verlangden, zij overtrof in veiligheid en kalmte, al wat wij durfden hopen.

Mgr. Martinus J. Niewindt
BISSCHOP VAN CYTRUM
1ste Apostolisch Vicarius van Curaçao.

Curaçao in zicht.

Na twee en vijftig dagena reis, zagen, den 22en Januarij ll. [1844, dus vanmorgen precies een eeuw geleden] nog vroeg, de bergspitsen van de plaats onzer bestemming, die naarmate de zon hooger rees en wij meer en meer naderden, duidelijk werden. Moeijelijker valt het mij te beschrijven, wat toen in mij omging, binnen één of twee uren zoude ik den grond betreden, die mij negentien jaar tot verblijfplaats gestrekt had, waar ik zoo veel ondervonden had, waar ik zoo gaarne, ware het mogelijk geweest, als een vergeten zendeling of onder de leiding van een andere zoude gearbeid hebben; dien grond stond ik nu, onaangezien mijne onwaardigheid als Bisschop te betreden, aan dien grond moest ik nu voortaan op eene meer onafscheidelijke wijze gekluisterd zijn, zoodat waarschijnlijk de dood alleen mij van denzelfden zal kunnen scheiden. Maar groote God! op welk een oogenblik had ik dien grond terug? Wat is er niet gedurende mijne afwezigheid van acht maanden voorgevallen?

Reeds had ik, nog in Europa zijnde, de treurige tijding ontvangen, dat een Spaansch Priester, de kapelaan Gerritsen en de verdienstvolle Rector van het pensionaat: Roosmalen, gestorven; dat de WelEerw. Heeren Ledel en Molenaar ziek waren; had ik niet alle redenen om te vreezen, dat de onverbiddelijke dood nog meer slachtoffers had gemaakt? Tusschen hoop en vrees dobberende, zeilden wij 's middags omstreeks 12 uren de verlangde haven binnen.

Bij de geestdriftige ontvangst toch ook nieuwe zorgen.

O mogt ik hier niets anders te schetsen hebben dan die ontelbare menigte van menschen van onderscheidene standen en kleur, van beider kunne, die met vervoering, hetzij van de kaaijen en uit de vensters der huizen ons toejuichten en begroetten, hetzij met ontelbare pontjes zich naar boord begaven alsof zij het schip wilden bestormen om ons hartelijk te verwelkomen en onzen zegen te ontvangen!

O mogt ik hier niets anders af te malen hebben, dan die harttreffende ontvangst in het door ons zoo geliefd pensionaat [dit is het huidige St. Martinusgesticht, dat juist twee jaar tevoren, in 842, gesticht was; bij het 50-jarig bestaan, in 1892 werd het ter ere van Mgr. Martinus J. Niewindt naar diens patroon St. Martinus genoemd], in welks kapel wij ons het eerst begaven, om voor Gods altaar neergeknield, aan Jezus daar in het H. Sacrament tegenwoordig, de zoo zeer verschuldigde schatting onzer bijzondere dankbaarheid voor zijne zoo onmiskenbare bescherming, ofschoon stamelend aan te bieden en vervolgens aan mijne kudde voor het eerst den bisschoppelijken zegen te geven. Ach! mogt ik niet anders te melden hebben, dan die aandoeningen, welke wij in ons ontwaarden toen achtereenvolgens duizenden van menschen zich naar ons begaven, om mij en mijne togtgenooten op de hartelijkste en welmeenendste wijze te verwelkomen en zich aan onze voeten nederwierpen om onzen zegen te ontvangen! Dan helaas, een treurige zaak is mij voorbehouden, mijne opgevatte vrees was niet ijdel; ja, de sikkel des doods had nog een edel slagtoffer de bekwame, de deugdzame, 'k zoude bijna zeggen, de onvergelijkelijke Mère Scholastique, Directrice van ons zoo bloeiend pensionaat was onder zijn geweld bezweken; zij, die als twee grondzuilen van dat verdienstelijk gesticht daar nog voor eenigen tijd stonden, de Rector van Roosmalen en Mère Scholastique waren gevallen. wat stond het geheele gebouw te duchten?

God, wij hopen het, zal er in voorzien. Wij hebben intusschen die maatregelen terstond genomen, welke ons in aanmerking der omstandigheden het best toeschenen. Doch was dan nu de onmeedoogende vernieler des menschelijken geslachts met het getal der gevallene offers te vreden? Helaas neen, ook uit de nieuw aangekomenen kiest hij er weldra één en zijne ongelukkige keuze valt op den WelEerwaarden Heer J. J. Jansen; deze eerbiedwaardige priester had zich in zijn vaderland, Twenthe, met de meeste onderscheiding gedurende 23 jaren der geestelijke bediening toegewijd; de stad Almelo was het laatste aan zijne herderlijke bediening toegewijde plaats geweest.

Vol ijver om het rijk van God meer en meer uit te breiden, had hij nauwelijks onze groote behoefte aan geestelijke arbeiders vernomen of hij brandde van verlangen, om zich herwaarts te begeven en ons zoo zijne hulp te komen aanbieden; geen rust, geen leven scheen er voor hem te bestaan, indien hij deze neiging, welke hij voor eenen roep des Allerhoogsten erkende, niet volgde; geen raad, geen vertoogen, geene hem toegenegene gemeente, geene vrienden, geene bloedverwanten, geen tachtigjarige Vader, ja zelfs geene bedenkingen van onzentwege waren in staat hem terug te houden; onze afgebeden toestemming om hem onder de onzen op te nemen, veroorzaakte de grootste vreugde, en wij voor ons vleijden ons in hem eenen door God geroepen en ijverigen zendeling gevonden te hebben; ja, bij ons zelve ontwierpen wij reeds plannen voor de toekomst, en dankten God, dat wij nu eindelijk misschien iemand gevonden hadden, die het tot nog toe van priesterlijke hulp 'oote Saba op een doelmatige wijzoude kunnen bedienen.

God had anders besloten. Reeds aan boord, in de laatste dagen van onze reis, was de WelEerw. Heer Jansen ongesteld; een, ik mag zeggen, overdrevene en ongegronde vrees voor de gele koorts beving hem geheel en al; kort na onze aankomst werd hij weder ongesteld en zijne zoo even genoemde vrees vermeerderde op eene zigtbare wijze, ofschoon voor dezelve geene bijzondere reden bestond.

Weldra werd zijne ongesteldheid ziekte, die door eene onvoorzigtigheid van zijnentwege, verslimmerde; vervolgens naar het oordeel van twee geneesheeren openbaarde zich werkelijk gevaar; ik diende hem den 7 Februari de heilige troostmiddelen onzer H. Kerk, de H. Sacramenten, toe, en den 9en des morgens bezweek hij, of liever ging hij, gelijk wij mogen hopen over tot Hem, om wiens rijk uit te breiden, hij vaderland en vrienden verlaten, zijn leven ten offer gebracht had.

Des middags vergezelden wij zijn stoffelijk overschot naar het graf, waar ik gelegenheid had de talrijke menigte nog een woord van stichting toe te spreken.

Treurige taak.

Zorgen voor Bonaire en Aruba.

Hebben wij niet te vreezen, dat menige jonge Priester of leviet, die in zijn hart het ontwerp om zich herwaarts te begeven, deed rijpen, ontmoedigd, van deze oorden als al te schadelijk voor de gezondheid zal afzien om liever elders zijnen ijver te beproeven? Is het niet te vreezen dat wij dan voortaan nog minder arbeiders in dit gedeelte van 's Heeren Wijngaard zullen bekomen? Dat alzoo Saba tot zijnen herderloozen toestand zal veroordeeld blijven? Dat de Eerwaardige Herders van Bonaire en Aruba zonder medehulp hunne krachten zullen uitputten, hunnen vervroegden ouderdom met groote schreden zullen te gemoet snellen totdat zij eindelijk meer onder het gewigt van hunnen arbeid, dan onder dat hunner jaren bezwijken!

Beter godsdienstonderwijs het wapen tegen de dienaars der dwaling.

Laat mij van zoovele akelige vertooningen, die zich in het verschiet opdoen en in staat zijn om den ijverigste missionaris te ontmoedigen, zwijgen. Maar neen; eene zaak mag ik niet verzwijgen; wij zien dagelijks, dat de onkatholieke leeraars hier meer dan ooit er op uit zijn, om niet slechts diegenen, de tot hunne gemeente behooren, te bezoeken enz., maar ook om in de huizen der Katholieken ingang te vinden, ten einde de onkundigen en armen te overreden om het R.K. Geloof te verlaten en tot hunne leer over te gaan, waartoe dan ook somwijlen middelen gebezigd worden, die zeker niet het kenmerk van kieschheid dragen en waarop wij wel eens bij eene andere gelegenheid zouden kunnen terugkomen.

Genoeg, om onze zoo menigvuldige onwetende Katholijken tegen dit gevaar der verleiding te wapenen, is zeker geen krachtiger middel dan het godsdienstig onderwijs te verdubbelen en op onderscheidene plaatsen te houden; dan hiertoe zijn werklieden noodig en de hier zijnde weinige priesters zijn niet eens toereikend, om in de dagelijksche behoefte hunner moeielijke bediening te voldoen? Wat staat ons dus niet van de toekomst te wachten? Komt dan vol moed, ijverige dienaars van Jezus' Kerk! Het is den tijd des gevaars, wanneer de dapperen sneuvelden, dat de ware held zich doet kennen, laat niet toe, dat op het graf der overledenen de fakkel des geloofs worde uitgedoofd; laat niet toe, dat de dood den mond der Evangelieverkondigers doe verstommen; dat de dienaars der dwaling hunnen zegenzang aanheffen, omdat er geene bazuinen der waarheid meer gehoord worden!

* * *

Aldus Mgr. Niewindt levendige beschrijving. Pater Dahlhaus voegt er nog aan toe:

De dood had offers gevraagd onder zijne priesters; maar het bezielend woord van den bedroefden Bisschop wist den moed en de belangloosheid en den geest van offer wederom op te wekken bij de zijnen en bij andere bedienaren van Gods Woord, en het zelfde jaar zien we wederom nieuwe krachten uitkomen, om zich te wijden aan het welzijn der Curaçaose bevolking.

We verhaalden terloops het overlijden van den Weleerw. Heer Lambertus van Roosmalen. Deze priester was alhier op 12 Januari 1842 met de eerste zes geestelijke zusters uit het klooster van Roozendaal aangekomen. Hij was geboortig van Schijndel; had onderwijs gegeven aan het college van Ouden Bosch en na kapelaan te zijn geweest te Best en conrector van het Latijnse College te Gemert, vertrok hij als rector der religieuzen naar Curaçao. Op hem was de volle hoop van den Bisschop gevestigd, om het onderwijs in goede richting te sturen. Hij stierf echter reeds op 19 September 1843 aan de gele koorts. Diezelfde ziekte had op de 11e dierzelfde maand reeds opgeëist het leven van den ijvervollen Albertus Antonius Gerritsen, kapelaan eertijds te Tubbergen (Twenthe), sinds 16 November 1842 in de missie en werkzaam op Sta. Rosa. De eerste student voor de godgeleerdheid was Johannes Bernardus van Hesteren, op 11 Januari 1843 aangekomen.

Aan de oproep van Mgr. Niewindt, om nieuwe arbeiders voor zijn volk, werd het eerst voldaan door den Capucijnen-pater Gregorius (Johannes Antonius van Gastel) die op 9 Mei 1844 voet zette op de Curaçaose grond. Nog hetzelfde jaar, op 26 December, mogen we de gelukkige aankomst vermelden van de Eerw. Heren Joannes, Jacobus Zweers, geboren te Elst, en Johannes Ludovicus van Roermond, afkomstig van Oss. In hun gezelschap was de student S. J. J. Nieuwenhuis. God zegende op zichtbare wijze de pogingen van Monseigneur Niewindt en die zegen was het Curaçaose volk ten heil!

PRINSES JULIANA DANKT.

In antwoord op het felicitatie-telegram van de Nederlandse zeelieden aan Prinses Margriet Francisca, werd het navolgende telegram ontvangen:

N. Lt. Chaplain van der Meer, Seamens Home Curaçao

Princess Juliana much appreciates kind congratulations Her Daughter's first birthday and sends Her best wishes to all Dutch Seamen.

Van Tets Private Secretary.

De Kroniek der Victorie

16 Januari — De Russen weigeren om met de Poolse regering te Londen te onderhandelen over de grensquaestie.

17 Januari — Een bericht in „Pravda" over Brits-Duitse onderhandelingen voor een afzonderlijke vrede veroorzaakt grote opwinding in diplomatieke kringen.

18 Januari — Premier Winston Churchill keert in Londen terug. President Roosevelt verklaart, dat hij besprekingen heeft gehouden met Generaal Eisenhower, Generaal Kenney en Admiraal Halsey, opdat een zo groot mogelijke gelijktijdige druk kan worden geoefend op den vijand in Europa en Azië. Moskou meldt het begin van nieuwe offensieven aan het front tussen Leningrad en het Ilmenmeer.

19 Januari — President Isaias Medina Angarita van Venezuela arriveert in Washington.

20 Januari — Berlijn zeer hevig door de Britten gebombardeerd.

22 Januari — De Geallieerden landen ten Zuiden van Rome.

———

Aan de zo zeer gepresen eenheid onder de Verenigde Landen is in de afgelopen week een ernstige klap toegebracht. Ja, wij kunnen haast zeggen, dat wat te Teheran tussen de „strijdende vrienden" Roosevelt, Churchill en Stalin werd bereikt op diplomatiek terrein, is teniet gedaan door een enkel luttel bericht. Dit bericht verscheen in het blad „Pravda", orgaan van de communistische partij in Rusland. Dit laatste feit evenwel, dat een gezaghebbend Russisch blad het publiceerde was genoeg om over de gehele wereld opwinding te veroorzaken, in de eerste plaats natuurlijk in de diplomatieke kringen te Londen. Want ware het een Zwitsers, een Zweeds of een Turks blad geweest, wij zouden nauwelijks onze schouders hebben opgehaald en hebben gedacht: „Weer zo een Duitse propaganda-zet om onmin te veroorzaken tussen de Geallieerden".

Wat was dan de bedoeling van de Russen? Waarom zonden zij dit gerucht over Brits-Duitse onderhandelingen voor een afzonderlijke vrede de wereld in?

Om dit te kunnen beoordelen zou men natuurlijk de zaak eerst van twee kanten moeten bezien.

Het gehele opruiende bericht zou niets anders kunnen zijn dan een hatelijke zet van de communistische redactie van „Pravda" om die Engelse en Noordamerikaanse kapitalisten eens op stang te jagen.

Maar .... er zou politiek van de Sovjet-regering achter kunnen zitten en dan is het erger.

Als wij dit schrijven heeft het Kremlin reeds medegedeeld, dat men niet verantwoordelijk is voor het bericht en dat men er zelfs niets van wist voordat het in „Pravda" verscheen. En de Engelsen schijnen de zaak te willen sussen in het belang van de eensgezinde oorlogvoering. Het is echter nu pas dat het Propaganda Ministerie van Goebbels er zijde bij gaat spinnen vooral de Geallieerde invasie van West-Europa niet ver meer schijnt en misschien ook de Geallieerde aanvallen in Zuid-Europa zullen worden uitgebreid. Thans komen de vele geruchten over vredesonderhandelingen in snelle opeenvolging uit Zwitserland, Zweden en Denemarken. Dan weer zouden het de Engelsen zijn met wie men onderhandelt dan weer de Russen, opdat allen toch maar goed achterdochtig zullen zijn. Maar de Engelsen hebben toch de voorkeur bij Goebbels. En misschien zou Duitsland wel in troebel water kunnen vissen en het zover brengen dat een van de partijen gehoor zou geven aan het satanisch gezwadder van den Propaganda-Doctor.

Engeland weet alvast op welke voorwaarden de Duitsers het op een accoordje zouden willen gooien. Deze voorwaarden, die wij hieronder noemen, werden door het Duitse Overzeese nieuwsagentschap aangehaald als afkomstig van Radio-Moskou:

1) Duitsland verklaart zich bereid de bezette gebieden te ontruimen;

2) Duitsland komt overeen zich terug te trekken achter de grenzen van 1939;

3) Duitsland zal zich neerleggen bij de veiligheidsvoorwaarden, die door de Geallieerden worden opgelegd;

4) Duitsland stemt toe tot de demilitarisatie van het Rijnland;

5) De Duitse vloot, de duikboten inbegrepen, zal aan Groot Brittannië worden uitgeleverd;

6) Als compensatie vraagt Duitsland de vrije hand in het Oosten;

7) Hitler zal aan de macht blijven tot deze voorwaarden zijn nagekomen;

8) Nadat de wapenstilstandsvoorwaarden zijn aangenomen zal Hitler aftreden en zullen zijn machten overgaan in handen van een Hoge Raad van Duitse Generaals;

9) De uiteindelijke vredesovereenkomst zal slechts van kracht worden als de vijandelijkheden met alle vijanden van Duitsland zijn beëindigd;

10) Elk der partijen zal een actief aandeel hebben in een wapenstilstandscommissie.

Wie deze voorwaarden aandachtig gelezen heeft ziet het: er ligt een nieuwe oorlog in besloten, nog afschrikwekkender waarschijnlijk dan de huidige. Niemand zal dus zo dwaas zijn te geloven, dat Engeland of welk der overige Geallieerde landen ook op dergelijke voorwaarden een vrede met Duitsland zou kunnen sluiten. Want alleen Duitsland en Adolf Hitler zullen erdoor winnen.

Polen, het land waarom Engeland de oorlog in ging, komt al direct in het gedrang indien Duitsland de „vrije hand in het Oosten" krijgt. Om dit land is het trouwens de laatste tijd reeds te doen, gezien het bestaande dispuut over de grens met Polen.

Niemand minder dan Premier Churchill, die Dinsdag jl. in Londen terugkeerde, heeft de quaestie ter hand genomen, waaruit wel blijkt, dat de Engelse regering verlangend is het probleem op voor Polen bevredigende wijze op te lossen. Moet men toegeven aan de Russische eisen dan zal dit zeker ten koste van Duitsland geschieden.

Berlijn — zo er nog een Berlijn is overgebleven na de hevige bombardementen van de laatste tijd — zal dus geen succes boeken in de pogingen om Engeland over te halen tot lijdelijk toezien.

Generaal Dwight D. Eisenhower en zijn invasie-staf treffen alle voorbereidingen om de Atlantische Wal van nazie-Europa te verpletteren. En in het Oosten rukken de Russische strijdkrachten steeds meer op en roeien zij steeds meer nazies uit zodat spoedig Duitsland geen hoop meer zal hebben zijn offensief te stuiten. Aan het Leningradfront hebben de Generaals Govorov en Meretskov reeds het beleg van Ruslands grootste stad op één na gebroken en tevens de bedreiging verwijderd voor de basis van de Rode vloot te Kronstadt. Hiermede wordt tevens de isolatie van het koppige Finland nog meer volmaakt, zodat dit land misschien nog vóór zijn Duitse bondgenoot tot de onvoorwaardelijke overgave zal moeten overgaan.

Laten wij hopen, dat intussen geen nieuwe voorvallen als het „Pravda"-incident de Geallieerde eensgezindheid schaden, waardoor de duurzame vrede waarnaar wij verlangen slechts een illusie zou blijven.

CURAÇAO

LUITENANT-KOLONEL VAN DER LAAN.

Naar wij vernemen is een benoeming te verwachten van Mr. Thijs van der Laan, Procureur-Generaal alhier, tot Luitenant-Kolonel.

In deze nieuwe qualiteit zal de Procureur-Generaal dienen te worden aangesproken als „Overste." Deze benoeming zal plaats vinden in verband met de toekomstige positie van Overste van der Laan in de militaire staf van Mountbatten, waar een burger moeilijk kan worden ingelast. Overste van der Laan heeft nog nimmer in krijgsdienst gestaan.

Hieraan kunnen wij toevoegen, dat Luitenant-kolonel van der Laan zich aanstaande Dinsdag naar Washington zal begeven teneinde besprekingen te voeren met Zijne Excellentie Dr. Hubertus J. van Mook, Minister van Koloniën. Na een verblijf aldaar van weinige dagen zal de Overste naar Curaçao terugkeren, vanwaar hij in de loop van Februari naar zijn legerkwartier in Nieuw Delhi zal vertrekken.

Vanmorgen half elf heeft Overste van der Laan afscheid genomen van de verschillende corpsen van Politie, wier Hoofd hij is. Over dit afscheid, dat te Rio Canario plaats vond, zullen wij later nog berichten.

WIE WIL MILITAIR VLIEGER WORDEN?

De Gouvernementspersdienst deelt mede:

Bij de Luchtvaartafdeling van het Koninklijke Nederlands Indische leger in Australië is plaats voor 40 flinke jongelui uit Curaçao, die militair jachtvlieger willen worden en die mede willen helpen Nederlands Indië van den vijand te bevrijden. Voorlopig komen alleen burger-gegadigden in aanmerking van 18 tot 26 jaar. Zij zullen hier worden gekeurd en de beslissing of zij in aanmerking komen ligt bij den Minister van Koloniën. Ongehuwden genieten voorkeur. Aanmelding dient te geschieden in het bureau van den Algemeen Militair Commandant (Fort Amsterdam) bij de afdeling „Personeel", van 8 tot 12 uur 's morgens, op werkdagen (Schooldiploma's medebrengen).

Wie goedgekeurd is en genomen wordt, gaat als soldaat naar Australië en dáár wordt dan bepaald wie onderofficier en wie officier zal worden.

In Suriname bestond grote geestdrift hiervoor. Daar gaven zich méér mensen op dan er plaatsen beschikbaar waren. Ongetwijfeld zal deze oproep ook in Curaçao wijde weerklank vinden. Wie wil en kan.

COLOMBIA EN DE AMIGOE.

Naar de Gouvernementspersdienst ons mededeelt, heeft dezer dagen radio-Bogotá aandacht besteed aan „Dagblad Amigoe di Curaçao". Toen deze courant de oorlogsverklaring van Colombia aan Duitsland meldde en daarbij de goede verstandhouding van dat land tot Curaçao besprak, heeft de Aneta berichtgever alhier doorgeseind naar Aneta-New York. 's Avonds kwam kwam dat in de uitzending van Aneta naar Latijns Amerika en radio-Bogotá nam het op haar beurt op in haar uitzending ,zodat — zoals de Gouvernementspersdienst ons schrijft —: „Geheel Colombia via „Dagblad Amigoe di Curaçao" en Aneta kon vernemen welke goede gevoelens Curaçao ten aanzien van Colombia en de Colombianen koestert."

DE TOESTAND VAN PASTOOR DE GROEN.

Uit de Verenigde Staten wordt vernomen, dat de toestand van Pastoor De Groen O.P. nog steeds ernstige zorgen baart. Ongeveer midden December werd hij wederom bediend van de HH. Sacramenten der Stervenden en sindsdien is hij erg zwak.

VERENIGINGSNIEUWS.

— K.S.C.: Heden om 17 uur ambtenarenwedstrijd: Gezondheidsdienst — Sociale Zaken.

As. Zondag: om 10 uur Dosko A — Staco A; Dosko B — Staco B; om 15 uur Republiek — Excelsior; om 16 uur Tropials — Ecuador.

BUITENLAND.

RUSSEN VEROVEREN MGA.

Berichten uit Moskou delen mede, dat de Sovjets Mga veroverd hebben, een belangrijk spoorwegknooppunt op 48 kilometer ten Zuid-Oosten van Leningrad, waardoor voor het eerst weer de spoorwegverbinding tussen Leningrad en Moskou is hersteld.

Tegelijk heeft Leningrad wederom een blijvende spoorwegverbinding met het Noorden, zodat de voorraden, welke in Murmansk worden aangevoerd via Volkhov naar Leningrad kunnen gaan. Tijdens het beleg moesten de Geallieerde voorraden worden aangevoerd over een spoorlijn, die tijdens de winter over het ijs van het Ladogameer wordt aangelegd en over de verkeersweg, welke een jaar geleden aan den vijand werd ontwrongen. De verovering van Mga werd gisteren door Stalin begroet in een speciale dagorder.

Hierdoor is de punt afgebroken van de wig, welke de Duitsers lange tijd gehad hebben ten Zuid-Oosten van de vroegere hoofdstad der Tsaren. De bevrijding van het strategische spoorwegknooppunt komt als hoogtepunt van een nieuwe doorbraak aan een front van 48 kilometer van de Neva tot de stad Vinyagolovo. De spoorlijn tussen Leningrad en Moskou werd hierdoor vrijgemaakt.

De twee Noordelijke Russische legers zijn in het offensief langs de gehele afstand van Leningrad tot Novgorod. Zij worden aangevoerd door de Generaals Lenonid A. Govorov en Kyril A. Meretskov. Deze Generaals werden beiden door Stalin geprezen voor de verovering van Mga. Het communiqué zeide: „Onder de voortdurende slagen van de Sovjet-troepen rolt de vijand terug in Zuidelijke richting waarbij hij de ene versterkte plaats na de andere opgeeft".

Andere afdelingen van Govorovs Leningrad-leger rukken op ten Zuiden en Zuid-Westen van de stad naar Krasnogvardeisk, knooppunt van de Oost-West spoorlijn naar Narva (Estland) waarover de nazies zullen moeten ontsnappen. Door de verovering van dit strategische punt zouden talloze duizenden Duitsers worden gevangen.

Dezelfde troepen dringen de Duitsers voor zich uit terug naar de troepen van Generaal Meretskovs leger, dat uit het Westen komt aansnellen van het veroverde Novgorod op minder dan 160 kilometer ten Zuiden van Leningrad. 2000 Duitsers werden gedood in de laatste opruimings[illegible]. (Moskou, (AP) 22.1).

GEALLIEERD COMMUNIQUÉ VAN ALGIERS.

„**Te land**: In een algemene aanval welke geopend werd aan het front van het 5e leger vorderden de Franse troepen in Westelijke richting en veroverden zij een belangrijke hoogte, welke in vijandelijke handen was. De Noordamerikaanse troepen staken de rivier de Rapido over onder een moordend vijandelijk vuur, Britse troepen veroverden Trimonsuoli en sloegen op verschillende punten vijandelijke tegenaanvallen af. Er werden veel gevangenen genomen.

In de lucht: Gisteren werden de vliegvelden te Istres le Tube en Salon (nabij Marseille) aangevallen door geëscorteerde zware bommenwerpers. De doelen werden goed gedekt door bominslagen. Spoorbruggen en rangeerterreinen te Rimini, Porto Civitanova, en Pontendera werden aangevallen door andere zware bommenwerpers. In de nacht van 20 op 21 Januari werden de spoorwegfaciliteiten te Cecina aangevallen door nacht bommenwerpers. Middelzware bommenwerpers vielen de spoorwegverbinding te Orvieto, Foligno en Avezzano aan. Gevechtsvliegtuigen en gevechtsbommenwerpers vielen de scheepvaart aan de Joegoslavische kust aan en voerden vele vluchten uit als steun voor de grondstrijdkrachten. Op 20 Januari hebben middelzware bommenwerpers een koopvaardijschip in de Golf van Genua in de grond geboord. 20 Vijandelijke vliegtuigen werden gisteren vernield. 5 Onzer toestellen worden vermist." (Geallieerd Hoofdkwartier in Algiers, (AP) 22.1).

LAATSTE NIEUWS.

— Nader wordt van de landingen op de Italiaanse Westkust medegedeeld, dat men hier te doen heeft met een grote onderneming, welke waarschijnlijk het gehele beeld van de strijd in Italië zal veranderen. Binnen de volgende 24 uur zal worden beslist of de Duitsers zich al of niet zullen terugtrekken van hun huidig front. Er zijn aanwijzingen, dat de Duitsers volkomen zijn verrast door deze landingen, aangezien zij hevige tegenaanvallen ondernamen langs de Noordelijke oever van de Garigliano.

— Het Geallieerde Hoofdkwartier in Algiers maakt bekend, dat Noordamerikaanse duikbommenwerpers een geheim nazie-hoofdkwartier hebben vernield op ongeveer 8 kilometer van Castel Gandolfo, zomerverblijf van den Paus.

— Farnsworth Fowler, correspondent van de Columbia Broadcasting System, meldt uit Napels, dat vliegers, die de nieuwe landingen op de Italiaanse Westkust dekten, rapporteerden, dat er weinig weerstand van de Duitsers ondervonden wordt.

— De Regering van Uruguay heeft besloten geen diplomatieke betrekkingen aan te knopen met de regering van Bolivia „zolang de huidige toestand voortduurt." Men erkent de nieuwe regering van Bolivia dus niet.

Met groote blijdschap en dank aan God geven wij kennis van de geboorte van onze dochter

Wilma.

Z. Pijpers — G. Pijpers - ter Haar.

St. Elisabeth Gasthuis.
21 Januari 1944.

(Vervolg van pagina 1.)

Duitse vredesvoorwaarden niet aan te nemen; want hij wist dat hij zijn wil later toch zou doorzetten. En inderdaad werd in 1918 de naam van de partij veranderd en het bleek noodzakelijk de harde voorwaarden der Duitsers aan te nemen om hun verder doordringen te verhinderen, juist zoals Lenin voorzien had.

Hij was geen fanaticus.

Het is daarom volkomen onjuist Lenin te beschouwen als een fanaticus die zijn wil onmiddellijk wenste te zien doorgezet en die verwachtte dat zijn voorstellen onvoorwaardelijk werden aangenomen. Lenin hield van een zakelijke discussie. Hij wilde zijn wil niet opdringen maar tengevolge van zakelijke overwegingen laten aannemen. Beroemd waren zijn stukjes papier met korte vragen, projecten of critieken. Lenin was tacticus en opvoeder volgens een bepaalde leer. Het Marxisme en de uitleg die hij daaraan gaf waren voor hem de vanzelfsprekende grondslagen van zijn ganse denken en handelen. Het ging er hem om voortdurend meer te leren. Zijn tactiek en zijn elasticiteit waren slechts methoden en leidden niet tot verandering der beginselen. Een nieuw geloof, een verwerping van het Marxisme waren voor Lenin onbestaanbaar.

Strenge organisatie van de marxistische partij.

Het leninistische Marxisme had biezondere kentekenen; dat behoorde reeds bij deze psychologische karakterschets te worden opgemerkt. De politieke machtswil was kenschetsend voor dat stelsel. Lenin vertrouwde niet alleen op de objectief noodzakelijke ontwikkeling tot het socialisme. Hij hechtte waarde aan de handeling en op een strenge organisatie der marxistische partij. Volgens hem kon alleen de staatsmacht de socialistische maatschappij doen ontstaan. Hij was tegen alle revolutionnaire frases. Hij haatte de Tweede Internationale wegens de tegenspraak tussen haar woorden en daden. Lenin wilde zijn leer verwezenlijken; het was voor hem vanzelfsprekend dat die leer dwong tot een verandering van het bestaande. Het was hem nog niet duidelijk hoe dat „en détail" gebeuren zou. „Het is veel nuttiger lessen te trekken uit de revoluties dan er over te schrijven", zeide hij toen hij na de greep naar de macht zijn reeds vroeger geschreven boek „Staat en Revolutie" publiceerde.

Leren en nog eens leren.

Leren en nog eens leren, was zijn leuze gedurende zijn gehele regeringstijd. Men moest leren besturen, leren met mensen om te gaan en hen uit te kiezen, men mocht zich niet vergenoegen met schone zinnen en met niets zeggende leuzen. Hij zeide dat socialisme betekende: rekening en verantwoording afleggen.

Hij wenste deskundigen en geen revolutiehelden zonder kennis om zich heen te zien. Het leren van de maatschappelijke en economische practijk moest een bepaalde klasse, het proletariaat, tot leider der nieuwe maatschappij maken. Dat het proletariaat de uitverkoren klasse was, sprak voor den marxistischen Lenin evenzeer vanzelf als het recht op de macht van zijn partij. Zijn geloof in het proletariaat was richtsnoer van zijn ganse politiek. De nieuwe maatschappij kon niet terstond goed arbeiden; zij ontstond niet van zelf, zij was niet onmiddellijk volmaakt. Dat heeft hij voortdurend herhaald. Het was mogelijk, dat hij bij het begin van zijn heerschappij de moeilijkheden van de zogenaamde overgangstijd te zeer heeft onderschat, maar hij heeft ze toch altijd gezien en ze later dikwijls te berde gebracht. Heeft hij daarom het geloof in het socialistische einddoel opgegeven? Werd hem het marxistische geloof langzamerhand een loutere ideologie voor de rechtvaardiging van zijn heerschappij en macht? Niets wettigde die veronderstelling.

Eén zijn van theorie en practijd.

Het contact met de practijk deed hem slechts meer en meer het noodzakelijke van ondervinding en opvoeding inzien. Gedurende de experimenten leerde hij zelf. De menselijke onmenselijkheid van Lenin trad misschien op de meest frappante wijze aan het licht in zijn steeds wijzen op het één zijn van theorie en practijk dat een onuitputtelijke mogelijkheid bood tot dialectische zelfrechtvaardiging. Hij was volslagen onmenselijk in zijn geloof aan zijn leer, aan de komst van de socialistische maatschappij, aan het recht dat de partij bezat om die komst met alle mogelijke middelen te bevorderen, aan de uitverkiezing van het proletariaat om de nieuwe maatschappij te scheppen en om dus gedurende de overgangstijd te heersen. Op dat punt kende hij geen consideraties van ethica of van menselijkheid. Hij had er niets tegen dat de bourgeoisie tot medewerking gedwongen werd door executies of door vernederende arbeid (reinigen van closetten) en hij beschouwde de terreur als een politiek werktuig dat gebruikt moest worden wanneer het doel het eiste. Alle vriendschap, alle persoonlijke consideratie en sympathieën eindigden als het om de grote zaak ging. Op dat punt was hij onbarmhartig hard, maar die hardheid had zulk een zakelijke betekenis dat zij menselijk werkte. Soms gaf Lenin op naïeve wijze uiting aan zijn vertrouwen op het instinct der massa; dat verried zijn werkelijke liefde voor de massa. Hij was volkomen onbaatzuchtig in alles wat hem zelf aanging. Uit louter zakelijke redenen vond hij het vanzelfsprekend dat de heerschappij hem en zijn partij toebehoorde. Hij beriep zich niet op de een of andere zending, maar alleen op de zaak. Hij zonk in het niet bij de zaak en juist daarin lag het eigenaardige van zijn persoonlijkheid. Dat verklaarden ook zijn hartstochten. Hij haatte niet den bourgeois maar de bourgeoisie, niet den Mensjewiek maar het Mensjewisme. Daarom was zijn haat des te meer intensief en meedogenloos. Want als drager van de geschiedkundige ontwikkeling der gerechtigheid had hij de plicht alles, wat daartegen indruiste met alle mogelijke middelen te bestrijden. Dit absolute geloof in het Marxisme was het menselijke in Lenin. Dit geloof wortelde diep in de Russische traditie. En Lenin werd daardoor een echt Russisch intellectueel, die zijn politieke en sociale opvattingen op fanatieke wijze beschouwde als de religie, die het rijk van rechtvaardigheid dat de wereld zou verlossen, brengen zou. Lenin veranderde niet, wanneer hij na de ascetische jaren van zijn verbanning de politieke macht kreeg. Slechts zijn buigzaamheid werd groter door de noodzakelijkheid der practijk. Vroeger ging het alleen om de orthodoxe leer en trouwe volgelingen, maar nu eindelijk kwam de lang ontbeerde practijk.

De man van de daad.

Door de grote betekenis, die hij aan de practijk toekende, onderscheidde hij zich van de Russische intellectuelen en werd hij de man, die hen samenbracht met de mannen der practische revolutie en ze tot één groep deed samensmelten. Dit wijzen op de practijk deed zijn menselijkheid nog meer op de voorgrond treden. Het gaf aan zijn ganse verschijning iets alledaags, kleinsteeds. Hij hield er van zich te beroepen op het gezonde verstand, maar de draak te steken met woordenpraal en mooie phrases. Die trekken van Lenin hadden grote betekenis voor zijn uitwerking op de massa. Hij was niet slechts de drager der ware leer, hij was de man van de daad, van het dagelijkse leven. Met het beroep op hem werd de practicus van de Sovjet-Unie opgevoed, de man, die niet veel mocht redeneren en discuteren zoals de Russische intellectuelen, die niet lui en traag mocht zijn, maar die de arbeid op prijs wist te stellen en voor wien het zaak was economische problemen te beheersen.

Dien mens heeft Lenin als den mens van het socialisme geprezen en gepredikt — en bij zijn leerlingen kreeg de mens een nog primitiever karakter dan bij den meester. Bij hen ontbrak de grootte en het geniale van de persoonlijkheid van Lenin wiens prediking over de waarde van de practijk ontstaan was uit een zichzelf opgelegde discipline en niet ten gevolge van een beperkte horizon en onvoldoende ondervinding en ontwikkeling. In Lenins leven was niets dat deed vermoeden, dat een dergelijke combinatie van zakelijkheids-fanatisme en amorele, onmenselijke machtsmethoden in hem tot stand kon komen. In zijn leven kwamen geen biezonder romantische gebeurtenissen voor.

Verbitterde en haatdragende polemieken.

Dadelijk na het beëindigen van zijn studies werd Lenin, de zoon van een inspecteur bij het onderwijs, beroepsrevolutionnair en een der eerste medewerkers in de marxistische kringen van St. Petersburg; na afloop van zijn verbanning naar Siberië leefde hij als uitwijkeling in het buitenland. Tijdens de revolutie van 1905 — 1906 keerde hij op illegale wijze naar Rusland terug. De tweede terugkeer in 1917 was de voorbereiding van het grijpen naar de macht.

Tijdens die jaren van uitwijking leidde hij de in 1903 onder zijn invloed ontstane partij — hij was het enige hoofd, omdat in het algemeen de intellectuelen zijn dictatuur niet lang konden verdragen. Zijn verbitterde en haatdragende polemieken waren even beroemd als zijn schijnbaar onpractisch radicalisme.

Hij had een professor kunnen zijn.

Eerst na 1917 bleek zijn bekwaamheid als politiek leider van de eerste rang, die hem nu niet langer deed voorkomen als het voor de practijk onbelangrijke hoofd van een marxistische secte. Hij was gelukkig getrouwd, vriendelijk in de omgang met kennissen, zeer bescheiden en wars van elk uiterlijk revolutionnair optreden. Ook als voorzitter van de raad van volkscommissarissen begreep hij de door Loenatsjarsky, volkscommissaris van onderwijs, geuite eisen voor een nieuwe kunst niet. Hij hield van Zola en Jack London. Hij had zeer goed een professor kunnen zijn.

Miljoekof, de leider der Kadetten, heeft gezegd, dat Lenin op hem de indruk maakte van een geleerde, die zijn stellingen hardnekkig verdedigde. Maar er waren twee gebeurtenissen, die een verklaring van het fanatieke en het amorele van Lenins optreden gaven.

De terechtstelling van zijn oudsten broer.

De eerste was de terechtstelling van zijn oudsten broer die deelgenomen had aan een samenzwering tegen Alexander III. Lening heeft bekend welk een sterke indruk de houding der burgerlijke omgeving op hem gemaakt heeft. Men wilde zich niet blootstellen aan onaangenaamheden, men wilde geen verdenking op zich laden en daarom meed men de omgang met Lenins familie. Dat bepaalde Lenins oordeel over de bourgeoisie. Zij scheen hem een maatschappij van lafaards, toe, die hun wreedheid verborgen achter schone phrases en woordenpraal. Die overtuiging van de zich slechts menselijk voordoende onmenselijkheid viel op te merken bij alle aanslagen van Lenin op de bourgeoisie en haar trawanten, de mensjewieken en de sociaal-democraten. Als die zich op vrijheid en rechtvaardigheid beriepen, bedoelden zij dat niet werkelijk. Dat beroep was slechts een bedekken van de ware werkelijkheid, van hun bruut egoïsme. gaven.

De ontmoeting met Plechanof.

De tweede gebeurtenis was de teleurstelling over de eerste ontmoeting met Plechanof, die plaats vond toen Lenin uit Siberië voor de eerste maal in het buitenland kwam. Plechanof, de meest op de voorgrond tredende theoreticus van het Russische Marxisme, was voor den jongen agitator en geleerde een soort halfgod. Bij de eerste ontmoeting echter bleek hij slechts een ijdel intrigant, die het niet eens kon worden met zijn jongen bezoeker en diens reisgenoot, den lateren mensjewiek Potressof, over het nieuw uit te geven tijdschrift en een oneerlijk mens, die er diplomatenstreken op nahield. De ideële wereld van Lenin viel ineen, zoals hij zeide in brieven in die tijd. Hij zag de noodzakelijkheid in van een zakelijk en onmenselijk optreden. En dit bepaalde later zijn gehele houding in de partijstrijd. De partijstrijd typeerde zijn politiek van haat en geweld tegen alle tegenstanders tijdens zijn regeringstijd. Er bestond voor Lenin geen andere werkelijkheid dan het harde, brute systeem, dat nodig was om een rechtvaardige klassenloze maatschappij in het leven te roepen. De prediking van het Marxisme tegen alle idealen, die de mensen aftrokken van de enige werkelijkheid, werd voor hem een levensmacht.

Hij geloofde daaraan niet alleen in theorie, zijn gehele leven en al zijn doen en laten werd er door beïnvloed. In zijn hartstochtelijke afkeer van al het bovenzinnelijke toonde zich zijn idealisme, dat voor hen het Marxisme tot iets absoluuts gemaakt heeft.

ONS KONINKRIJK.

NIEUWE JAPANSE MAATREGELEN.

Nieuwe maatregelen, die door de Japanse autoriteiten werden afgekondigd, geven blijk van een sterk doorgevoerd toezicht, zowel van het dagelijkse leven als van het culturele leven der Indische bevolking. Het eerste blijkt uit het invoeren van de arbeidsdiensten en het tweede uit de opslorping van alle culturele verenigingen in een nieuwe vereniging, die nu gesticht wordt.

Een voorlopige commissie werd te Batavia ingesteld tot regeling van de arbeidsdienst; er zijn vertegenwoordigers in opgenomen van de Centrale Raad van Advies, die onder Japans toezicht staat, adviseurs van de Japanse militaire administratie en afgevaardigden der bevolking.

In Maart zal een culturele organisatie in het leven worden geroepen „tot samenwerking tussen Indiërs en Chinezen". Hierin zal ook de door de Japanners gestichte „Putera" der Chinezen worden opgenomen en de „Pusat Kebudajahan" ook door de Japanners opgericht. Daar beide verenigingen echter weinig leden verwierven in het afgelopen jaar, hebben de Japanners het wellicht beter geoordeeld het over een andere boeg te gooien.

VLIEGTUIGFABRIEK VAN NOORDUYN.

Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard der Nederlanden heeft — naar aanleiding van Zijn reis door Canada — verklaard een bezoek te hebben gebracht aan een vliegtuigfabriek, die 15 jaar geleden werd opgericht door den Nederlander Noorduyn, een neef van Ingenieur Jan Noorduyn, en nu is uitgegroeid tot een concern met 11.000 man personeel. Noorduyn ontwierp een transporttoestel, dat zowel van ski's, als vlotten of gewoon landingstoestel voorzien kan worden. Dit toestel, de „Norseman". vervoert zes passagiers, doch kan ook als vrachttoestel dienst doen; hij wordt door twee personen bemand. Zowel de Canadese als de Noordamerikaanse regering hebben grote orders geplaatst.

DE KRIJGSRAAD IN SURINAME.

Met ingang van 1 Januari 1944 is voor de tijd van twee jaren opnieuw benoemd:

a. tot President van de Krijgsraad, het Lid van het Hof van Justitie in Suriname, Mr. A. Vettewinkel;

b. tot President-plaatsvervanger van de Krijgsraad het lid van voormeld Hof, Mr. G. Fikkert.

Wij ontvingen:

Van de Hollandsche Bank Unie N.V. ontvingen wij een Nederlandse kalender met foto's uit de Nederlandse staatsdelen van het Nederlandse Inlichtingenbureau te New York. Wij danken de Directie voor dit nuttige geschenk.